

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

1959 -50- 2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΣΕΛΙΚΑ-ΣΚΟΥΡΤΗ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 44685/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

28 Μαΐου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Τσελίκα-Σκούρτη κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές,*

και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 7 Μαΐου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 44685/07) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο του Κράτους αυτού, την κυρία Αικατερίνη Τσελίκα-Σκούρτη («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 26 Σεπτεμβρίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τους Λ. Πανούση και Α. Πανούση, δικηγόρους Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Σ. Τρέκλη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ειδικότερα ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (λογική προθεσμία).

4. Στις 7 Ιουλίου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφασίσθηκε επιπλέον να αποφανθεί το τμήμα συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Η προσφεύγουσα έχει γεννηθεί το 1952 και κατοικεί στην Αθήνα.

6. Στις 16 Ιουνίου 1992, η προσφεύγουσα, καθαρίστρια στο ψυχιατρικό νοσοκομείο Αττικής κατάθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή κατά του νοσοκομείου, με την οποία ζητούσε το ποσό των 2.927.084 δραχμών (περίπου 8.590 ευρώ) που αντιστοιχούσε σε αποζημιώσεις τις οποίες υποστήριζε ότι δεν είχε λάβει.

7. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 14 Δεκεμβρίου 1994.

8. Με απόφαση της 29 Μαρτίου 1995, το Διοικητικό Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή της προσφεύγουσας.

9. Στις 4 Σεπτεμβρίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

10. Στις 15 Απριλίου 1998, το Διοικητικό Εφετείο απέρριψε την έφεση ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι, έως την ημερομηνία της συζήτησης, η προσφεύγουσα δεν είχε καταβάλει το προβλεπόμενο από το άρθρο 63 § 1 του προεδρικού διατάγματος 341/78 παράβολο ύψους 3.000 δραχμών.

11. Η απόφαση του Διοικητικού Εφετείου κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 3 Νοεμβρίου 1998.

12. Στις 10 Δεκεμβρίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης. Στον μοναδικό λόγο αναίρεσής της, υποστήριζε ότι το άρθρο 63 του προεδρικού διατάγματος ήταν αντίθετο προς το Σύνταγμα διότι δε συνδεόταν με την εξέταση της υπόθεσης επί της ουσίας και οδηγούσε στην αποστέρηση του δικαιώματος σε δικαστική προστασία, παραγνωρίζοντας τα άρθρα 20 του συντάγματος και 6 της Σύμβασης.

13. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά ορισθεί για τις 4 Μαρτίου 2002, αναβλήθηκε αυτεπάγγελα για τις 13 Μαΐου 2002 και στη συνέχεια για τις 3 Ιουνίου 2002. Κατά τη συζήτηση, η προσφεύγουσα επανέλαβε τα προβληθέντα στην αίτηση επιχειρήματα και πρόσθεσε ότι το γεγονός ότι το Δημόσιο απαλλασσόταν από την καταβολή παραβόλου παραβίαζε την αρχή της ισότητας των όπλων. Υπογράμμισε ότι ήταν άδικο να αποστερηθεί της δικαστικής προστασίας επειδή ο δικηγόρος της, ο οποίος ήταν λειτουργός της δικαιοσύνης, είχε παραλείψει να καταβάλει το παράβολο και ο γραμματέας είχε παραλείψει να του το υπενθυμίσει. Επικαλείτο ως προς τούτο

την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση *Πλατάκου κατά Ελλάδας*, αριθ. 38460/97, CEDH 2001-I.

14. Στις 30 Ιουνίου 2005, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση. Σημείωσε ότι η υποχρέωση καταβολής παραβόλου είχε ως σκοπό την αποφυγή άσκησης αβάσιμων αιτήσεων, ότι το δικαστήριο δεν υποχρεούτο να ειδοποιήσει το συνήγορο της προσφεύγουσας (που δεν είχε εξάλλου παραστεί στη συζήτηση) και ότι το ποσό του παραβόλου δεν οδηγούσε στην κατάργηση του δικαιώματος σε δικαστική προστασία.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

15. Το άρθρο 227 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας προβλέπει ότι όταν υφίστανται επίσημες παραλείψεις οι οποίες μπορούν να θεραπευθούν, ο πρόεδρος κάθε πολυμελούς πρωτοδικείου, ο εισηγητής ή ο μόνος δικαστής καλεί το δικηγόρο ή τον διάδικο να το πράξει, ακόμα και μετά τη συζήτηση, ορίζοντας μία λογική προθεσμία.

16. Το άρθρο 48 του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας επιβάλλει στα διοικητικά δικαστήρια να επιλύουν τις διαφορές ακόμα κι αν οι διάδικοι δεν εμφανίζονται.

17. Το άρθρο 20 § 1 του Συντάγματος προβλέπει:

«Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σε αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

18. Η προσφεύγουσα παραπονείται για την υπέρβαση της «λογικής προθεσμίας» της διαδικασίας. Υποστηρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, το εφαρμοστέο τμήμα της οποίας ορίζει:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...)

επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

19. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 16 Ιουνίου 1992, με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε στις 30 Ιουνίου 2005, με την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε επομένως δεκατρία έτη και δεκατέσσερις ημέρες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

20. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

21. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι ενδεχόμενες καθυστερήσεις στην παρούσα υπόθεση δεν είναι υπερβολικές και δεν υπερβαίνουν μία προθεσμία που ήταν πράγματι λογική για την περάτωση της διαδικασίας. Αν και η υπόθεση παρουσίαζε έναν ορισμένο βαθμό πολυπλοκότητας, το αντικείμενό της δεν ήταν πολύ σημαντικό για την προσφεύγουσα.

22. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το αντικείμενο είχε τεράστια σημασία για εκείνη διότι επρόκειτο για ένα ζήτημα που αφορούσε τις ζωτικές ανάγκες της: την επιδίκαση ενός ποσού ύψους 2.927.084 δραχμών (περίπου 8.590 ευρώ), ποσού σημαντικού σε σχέση με το εισόδημά της. Η υπόθεση ήταν εξάλλου πολύ απλή και το νοσοκομείο είχε αναγνωρίσει τη νομική βάση της αξίωσής της.

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς των προσφευγόντων και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

24. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον των τριών δικαστηρίων που έπρεπε να εξετάσουν την υπόθεση της προσφεύγουσας

αναλύεται ως εξής: τριάντα επτά μήνες ενώπιον περίπου για την απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου, τριάντα οκτώ μήνες περίπου για την απόφαση του Διοικητικού Εφετείου και εβδομήντα εννιά μήνες για την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να συνταχθεί με το επιχείρημα της Κυβέρνησης βάσει του οποίου το αντικείμενο της υπόθεσης ήταν αμελητέο. Λαμβανομένης υπόψη της κατάστασης της προσφεύγουσας, το ποσό που αποτελούσε το αντικείμενο της διαφοράς φαινόταν καθοριστικής σημασίας για τους πόρους αυτής. Η Κυβέρνηση δεν προσφέρει καμία αιτιολογία για τις καθυστερήσεις ενώπιον των τριών δικαστηρίων και ιδίως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, όπου μεσολάβησε μία περίοδος απόλυτης αδράνειας τριών ετών μεταξύ της συζήτησης και της έκδοσης της απόφασης.

25. Ωστόσο, μία τόσο μακρά προθεσμία, όταν πρόκειται για εργατική διαφορά, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί συμβατή με τη «λογική προθεσμία» του άρθρου 6 § 1. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου αυτού.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

26. Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται επιπλέον ότι υπήρξε παραβίαση του δικαιώματός της για δίκαιη δίκη, λόγω της εσφαλμένης ερμηνείας των άρθρων 63 του προεδρικού διατάγματος 341/78, 48 του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας και 227 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Δεύτερον, παραπονείται ομοίως για παραβίαση του δικαιώματος στην ισότητα των όπλων λόγω του γεγονότος ότι το Δημόσιο και τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου απαλλάσσονται από την καταβολή παράβολου. Τρίτον, και πάντοτε στο πεδίο του ίδιου άρθρου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του δικαιώματός της πρόσβασης σε δικαστήριο, λόγω του γεγονότος ότι η αίτηση αναίρεσής της απορρίφθηκε για αυστηρά τυπολατρικούς λόγους. Τέλος, επικαλούμενη το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, παραπονείται για παραβίαση του δικαιώματός της για σεβασμό της περιουσίας της.

27. Σε ό,τι αφορά την πρώτη αιτίαση, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι αποστολή του δεν είναι να εξετάζει τα πραγματικά ή νομικά στα οποία υποτίθεται ότι υπέπεσε ένα εθνικό δικαστήριο, καθώς η ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας αποτελεί κατά κύριο λόγο ευθύνη των εθνικών αρχών, και ιδίως των πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων δικαστηρίων (*Tejedor Garcia κατά Ισπανίας*, 16 Δεκεμβρίου 1997, §

31, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I, *Gheorghe κατά Ρουμανίας*, αριθ. 19215/04, § 42, CEDH 2007-... (αποσπάσματα)).

28. Το Δικαστήριο δε σημειώνει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στην πραγματοποιηθείσα ανάλυση των διατάξεων του εφαρμοστέου ελληνικού δικαίου από το Συμβούλιο της Επικρατείας. Το εν λόγω δικαστήριο ερμήνευσε και εξέτασε τις διατάξεις αυτές υπό το πρίσμα της συμμόρφωσής τους προς το άρθρο 20 § 1 του Συντάγματος και 6 § 1 της Σύμβασης και τις εφάρμοσε στις περιστάσεις της προκειμένης υπόθεσης.

29. Ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στην απόφασή του *Γρυπαίος κατά Ελλάδας* (αριθ. 13404/03, 12 Ιανουαρίου 2006), έκρινε ότι, λαμβάνοντας υπόψη το μικρό ποσό του παράβολου (3.000 δραχμές, ήτοι 9 ευρώ), το γεγονός ότι ο προσφεύγων εκπροσωπείτο από δικηγόρο και τη σαφήνεια της εφαρμοστέας νομικής διάταξης, ο προσφεύγων δεν υπέστη προσβολή της ουσίας του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο. Το Δικαστήριο δε διακρίνει κάποιο λόγο για τον οποίο θα έπρεπε αν απομακρυνθεί από αυτό το συμπέρασμα στο πλαίσιο της παρούσας υπόθεσης, ακόμα περισσότερο αφού η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κάποια ολοφάνερη δυσαναλογία μεταξύ των εισοδημάτων της και του ποσού του παράβολου. Επιπλέον, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η υποχρέωση καταβολής του παράβολου εξυπηρετεί τα συμφέροντα της νομικής ασφάλειας και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, καθώς αποσκοπεί στο να αποθαρρύνει την καταχρηστική άσκηση ενδίκων μέσων ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων (προαναφερόμενη απόφαση *Γρυπαίος*). Δεν μπορεί επομένως να συμπεράνει ότι υπήρξε παραβίαση της ισότητας των όπλων στην περίπτωση της προσφεύγουσας.

30. Τέλος, σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, το Δικαστήριο θεωρεί ότι είναι αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων να επιλύουν τις διαφορές συμβατικής φύσεως μεταξύ των προσφευγόντων και των εργοδοτών τους, με την αναπόφευκτη συνέπεια ένας εκ των διαδίκων να μη δικαιώνεται. Το Δικαστήριο εκτιμά σε αυτή την περίπτωση ότι το Δημόσιο δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνο για καμία επέμβαση κατά παράβαση των δικαιωμάτων που προστατεύει το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 (*Γκικόκα κατά Ελλάδας*, αριθ. 44806/07, 16 Απριλίου 2009, § 29, *Questel κατά Γαλλίας*, (dec.), αριθ. 43275/98, 11 Μαΐου 2000, Ευρωπαϊκή Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου,

Kuchar et Stis κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας, (dec.), αριθ. 37527/97, 21 Οκτωβρίου 1998).

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

32. Η προσφεύγουσα αξιώνει 35.828,36 ευρώ για υλική ζημία και 20.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

33. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της επικαλούμενης υλικής ζημίας και της αιτίας της ελκόμενης από τη λογική προθεσμία της διαδικασίας. Επιπλέον, η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μίας επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη.

34. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης στην οποία κατέληξε απορρέει αποκλειστικά από μία παραγνώριση του δικαιώματος της ενδιαφερόμενης να εκδικασθεί η υπόθεσή της εντός «λογικής προθεσμίας». Υπό αυτές τις συνθήκες, δε διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και οποιασδήποτε υλικής ζημίας μπορεί να υπέστη η προσφεύγουσα. Πρέπει επομένως να απορριφθεί αυτή η πλευρά των αξιώσεών της (*Appietto κατά Γαλλίας*, αριθ. 56927/00, 25 Φεβρουαρίου 2003, § 21).

35. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα υπέστη ηθική βλάβη, λόγω της διάρκειας της διαδικασίας. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, της επιδικάζει 14.000 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

36. Η προσφεύγουσα ζητεί 5.294 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που σχετίζονται με τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

37. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό προς στήριξη της αξίωσής της.

38. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ένας προσφεύγων δεν μπορεί να επιτύχει την επιστροφή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης παρά στο μέτρο που αποδεικνύονται η πραγματικότητα, η αναγκαιότητα και ο εύλογος χαρακτήρας του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Εν προκειμένω, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει αποδεικτικά για τα έξοδα αυτά, το Δικαστήριο απορρίπτει το αίτημα ως προς τούτο.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

39. Το Δικαστήριο κρίνει προσηκόν να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσανυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από τη λογική προθεσμία της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά..

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 14.000 (δεκατέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσανυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το

επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 28 Μαΐου 2009 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος